

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 7 - **KVĚTEN** 2015 – ČÍSLO **05**

Svatá neposlušnost

Už po staletí čerpá víra katolíků ze dvou silných zdrojů: z Bible a tradice. Jejich výrazným pomocníkem je i tzv. *sensus fidei*, cit pro víru. Na jeho vlně byla například vyhlášena i dvě poslední dogmata, a to o Neposkvrněném početí Panny Marie (1858) a o Nanebevzetí Panny Marie (1950).

Rád konstatuji, že *sensus fidei* má i naše farnost. Konstantně ho je možné vnímat s ohledem na pořad sakrální dimenzi broumovských kostelů, navzdory jejich špatnému technickému stavu. A čas od času se projeví třeba i během uctívání Kříže o Velkém pátku, kdy stačila jenom hluboká úklona, ale mnozí jste poklekli...

P. Martin Lanži

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumova financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumova“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži
Bankovní účet:

20036-180703399/0800

Bankovní ústav:
Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumova, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumova.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

ERF

V pátek 10. dubna se poprvé sešla nová Ekonomická rada farnosti. Jejími členy jsou ing. Jiří Vlach, Tomáš Hrábek, Petr Kopřiva a ing. Jan Joudal. Mandát nové rady je tradičně na 2 roky. Tímto chci také ještě jednou poděkovat bývalé ERF.

Díky stavu našich kostelů se ani letos nenudíme. Jistou akcí je oprava střechy kostela sv. Barbory v Otovicích, kde se počítá s částkou 750 000,- Kč (600 000,- Kč Ministerstvo kultury a 150 000,- Kč Královéhradecký kraj). V Martínkovicích v interiéru kostela sv. Jiří a Martina bychom rádi v rámci studentských seminářů pokračovali v nahazování vnitřní omítky. V Božanově v kostele sv. Marie Magdaleny zas svépomocně nahodili omítku v sakristii. Tato akce bude financována z veřejné sbírky, kde je aktuálně 70 000,- Kč. Předpokládaná částka je 30 000,- Kč.

V západní části farnosti, konkrétně v kostele Všech svatých v Heřmánkovicích byly dokončeny práce pro znovuzavedení elektrického proudu. Také se díky Akademii věd ČR zkoumá nástrojná malba (200 000,- Kč z MK ČR), kde podle aktuálních průzkumů není dobrá situace. Naprosto nečekaně a neplánovaně jsme také uspěli s žádostí o opravu varhan (MK ČR 200 000,- Kč). Velké díky patří OÚ Heřmánkovice, který přispěl na fakturu za znovuzavedení elektriky.

Na kostele sv. Anny se letos počítá minimálně s částkou 470 000,- Kč (300 000,- Kč MK ČR, 170 000,- Kč KHK) na další opravy velice špatné střechy a krovu kostela. Pokud zbudou nějaké peníze, uděláme menší práce i na kostele sv. Jakuba v Ruprechticích. Anebo našetříme a zkusíme něco udělat příští rok. V 1. patře ruprechtické fary došlo k výměně elektrického vedení a renovaci sociálního zázemí. Akce je spolufinancována s benediktiny a po uzávěrce Bimu bude i zřejmé, zda-li i za pomoci Města Meziměstí. V polovině května už zde proběhne vikariátní setkání mládeže.

Zato freska „Triumfu smrti“ na broumovské faře čeká na projektovou dokumentaci, aby toto vzácné středověké dílo mohlo být zpřístupněno pro veřejnost. V dané věci jsme požádali o finanční příspěvek Radu Královéhradeckého kraje.

V minulém roce šlo nejvíc peněz do kostelů sv. Anny ve Vižňově a sv. Markéty v Šonově. Letos tomu bude asi v případě děkanského kostela sv. Petra a Pavla v Broumově. Na střechu, u které vrchní část však zřejmě ani letos nedokončíme, bude vynaloženo 1 300 000,- Kč, přičemž 615 000,- Kč je MK ČR; 360 000,- Kč dalo Město Broumov, přičemž 160 000,- Kč je povinná účast k ministerské dotaci a 200 000,- Kč je dar od Města, za který mu patří velké díky; 325 000,- Kč je požadováno z tzv. Fondu solidarity, do kterého broumovská farnost letos přispěla částkou 58 000,- Kč. Takto vysoký odvod je hlavně díky tomu, že farnost má několik nájmů (140 000,- Kč za vysílač O2 ve věži P+P; 16 000,- Kč za internetový vysílač ve věži kostela v Božanově; 12 000,- Kč za internetový vysílač ve věži kostela v Ruprechticích; 12 000,- Kč za internetový vysílač ve věži kostela ve Vižňově; každoroční příjem z Festivalu ve výši cca 120 000,- Kč) a možnost čerpání z Fondu solidarity, ze kterého je vždy vyšší příjem, předpokládá plnou vyměřenou účast.

Bystré oko farníka si všimlo, že v kostelích jsou od února hasicí přístroje. Není potřeba připomínat, že je to nutné vybavení veřejných prostor, které vyšlo na 14 000,- Kč.

P. Martin Lanži

Z. 1. listu sv. Petra 2,2 11 - 25

¹¹ Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosim vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši,

¹² a žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu „v den navštívení“.

¹³ Podřídte se kvůli Pánu každému lidskému zřízení – ať už králi jako svrchovanému vládcí,

¹⁴ ať už místodržícím jako těm, které on posílá trestat zločince a odměňovat ty, kteří jednájí dobře.

¹⁵ Taková je přece Boží vůle, abyste dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných lidí.

¹⁶ Jste svobodni, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží.

¹⁷ Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.

¹⁸ Služebníci, podřizujte se ve vši bázni pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i tvrdým.

¹⁹ V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědně Bohu snáší bolest a trpí nevině.

²⁰ Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet souzení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem.

²¹ K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho slépějích.

²² On, hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest‘.

²³ Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě.

²⁴ On, na svém těle vzal naše hříchy‘ na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.

²⁵ Jeho rány vás uzdravily.‘ Vždyť jste, bloudili jako ovce‘, ale nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší.

Lumen fidei XXI.

(Encyklika papeže Františka o víře)

Útěšná moc v utrpení

56. Svatý Pavel píše křesťanům Korinta o svých souzeních a utrpeních a klade svoji víru do souvislosti s hlásáním evangelia: „Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil“ (2 Kor 4,13). Apoštol odkazuje na výraz ze Žalmu 116: „Měl jsem důvěru, i když jsem si řekl: »Jsem tak sklíčen!«“ (v.10). Mluvit o víře znamená často také mluvit o bolestných zkouškách, ale právě v nich svatý Pavel shledává nejvíce přesvědčivou zvěst evangelia, protože ve slabosti a v utrpení vychází najevo a odhaluje se Boží moc, která překonává naši slabost a naše utrpení. Sám apoštol se ocitl v situaci umírání, které se křesťanům stává životem (2 Kor 4,7-12). Ve chvíli zkoušky nás víra osvětluje a právě v utrpení a slabosti se stává zřejmým, že „nehlá-sáme sebe, ale Pána Ježíše Krista“ (2 Kor 4,5). Jedenáctá kapitola listu Židům se končí zmínkou

o těch, kteří trpí pro víru (srov. Žid 11,35-38), mezi nimiž zaujímá zvláštní místo Mojžíš, který snášel potupy jako Kristus (srov. v.26). Křesťan ví, že utrpení nemůže být eliminováno, ale může dostat smysl, může se stát úkonem lásky, svěřením se do rukou Boha, který nás neopouští a tak může být etapou růstu víry a lásky. Když křesťan rozjímá o sjednocení Krista s Otcem i ve chvíli největšího utrpení na kříži (srov. Mt 15,34), učí se účasti na samotném Ježíšově pohledu. Dokonce i smrt je osvětlována a může být žita jako nejzazší povolání víry, poslední „Vyjdi ze své země“ (Gen 12,1), poslední „Přijď!“ pronesené Otcem, kterému se odevzdáme v důvěře, že On nám dá obstát také v tomto posledním kroku.

57. Světlo víry nás nenechává zapomenout na utrpení světa. Kolik jen mužů a žen víry bylo trpícími prostředníky světa! Malomocný pro svatého Františka z Assisi nebo chudí z Kalkaty pro Matku Terezu. Ti porozuměli tajemství, které v nich je. Když se k nim přiblížili, jistě neodstranili všechna jejich souzení, ani nemohli vysvětlit každé zlo. Víra není světlo, které rozptýlí všechny naše temnoty, ale svítlna, která vede v noci naše kroky. Trpícímu člověku nedává Bůh argumentaci, která všechno vysvětlí, ale nabízí svoji odpověď v podobě přítomnosti, která provází, a výpovědí dobra, která se pojí ke každé formě utrpení, aby otevřela průchod světla. V Kristu chtěl sám Bůh sdílet s námi tuto cestu a nabídnout nám Svůj pohled, abychom v ní spatřili světlo. Kristus je ten, který snášením bolesti „dává víře začátek a vede ji k dovršení“ (srov. Žid 12,2).

Utrpení nám připomíná, že služba víry obecnému dobru je vždycky službou naděje, hledí vpřed a ví, že jediné od Boha, z budoucnosti, jež přichází od zmrtvýchvstalého Ježíše, může naše společnost nalézt pevné a trvalé základy. V tomto smyslu se víra sbíhá s nadějí, neboť i přesto, že náš pozemský přibytěk zaniká, existuje přibytěk věčný, který Bůh započal v Kristu, v Jeho těle (srov. 2 Kor 4,16-5,5). Dynamismus víry, naděje a lásky (srov. 1 Sol 1,3; 1 Kor 13,13) nám tak umožňuje přijmout starosti všech lidí na naší cestě k onomu městu, „které sám Bůh vystaví a založí“ (Žid 11,10), protože „naděje neklame“ (Řím 5,5).

V jednotě s vírou a láskou nás naděje vrhá do zajištěné budoucnosti, která spadá do odlišné perspektivy než iluzorní nabídky idolů světa, a která dává nový podnět a novou sílu všednímu životu. Nenechme si ukrást naději, nedovolme, aby byla promarněna bezprostředními řešeními a návrhy, které nám překážejí v cestě, „třístí“ čas a transformují ho do prostoru. Čas je vždycky nadřazen prostoru. Prostor krystalizuje procesy, ale čas odesílá do budoucnosti a vybízí kráčet s nadějí.

Rok 2015 ve farních akcích

10. ledna
Tříkrálová sbírka

11. ledna
Tříkrálový průvod

14. února
Farní ples v Martínkovicích

19. února
Ekumenická bohoslužba (k. sv. Václava)

21. března
Postní duchovní obnova

3. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích

22. dubna
Požehnání rekonstrukci kláštera
(kard. Duka)

9. května
Pout' do Vamberžic

10. května, 18:00 hod
Teplice n/M, k. Panny Marie Pomocné,
- májová pobožnost

17. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost

22. května
Ekumenická bohoslužba v kostele DSv.

23. května
Svatost smíření před 1. sv. přijímáním

23. května
Bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích

24. května
1. svaté přijímání

24. května
Hvězda – májová pobožnost

29. května
Noc kostelů

31. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost
(cyklopout')

13. června
Farní den (Křinice, statek u Teinerů)
!!! změna termínu

1. – 8. července
Summer Job

26. července
Jakubsko-anenský víkend

1. srpna
Křínická pout'

????
Farní tábor

10. října
Farní výlet (Želiv)

7. listopadu
Svatomartinské odpoledne (Martínkovice)

8. listopadu
Pietní akt (Martínkovice)

Filotea:

O touhách

Touha po zlém z nás dělá špatné lidi. Nepřej si však ani věci, které jsou duši nebezpečné. A ani neměj touhu po něčem, co je časově vzdálené.

Každý má pěstovat ty dobré vlastnosti, které má. Stejně tak, ať pořádně užívá těch prostředků, které má.

Nedychti po utrpeních kříže. Nepřítel nám často vnuká vznešené touhy po něčem nepřítomném, co se nikdy nenaskytne, jen aby tím mysl odvrátil od přítomných věcí. Ve své obrazotvornosti se potýkáme s obludami někde v Africe – a přitom nedáváme pozor na cestu, po níž jdeme.

Nevolej po pokušeních – to by byla opovázlivost – ale pečuj o to, abys na ně měla srdce připravené, a až přijdou, aby jim zmužile čelilo.

Smíchat více jídel najednou znamená pro žaludek vždycky zátěž; a tak ani ty, milá Filoteo, si nepřepřij duši mnoha touhami.

Sv. František Saleský (kráceno)

Sv. Celestýn V., papež

se narodil se roku 1210 v Isernia na východě Abruzz v Itálii. U křtu dostal jméno Petr. Byl nejmladší z 11-ti dětí chudého rolníka Angeleria a jeho ženy Marie. Otec brzy zemřel, ale i přesto matka synkovi umožnila studie, aby se mohl stát knězem. Od mládí žil v odříkání a toužil po rozjímání v samotě. Vstoupil k benediktinům, ale z touhy po osamělém životě nakonec odešel do divoké pustiny murronského pohorí nad Sulmonou. Tam Petr založil družinu poustevníků, které zprvu vedl k přísnému odříkavému životu. Poustevnická družina kolem kněze Petra dosáhla církevního schválení jako nová větev benediktinského řádu s mimořádnou úctou k Duchu svatému. Když byl později zvolen papežem, byli jeho řeholníci po něm nazváni celestiny.

Petr se dostavil na druhý lyonský koncil, protože se na něm jednalo o zrušení některých řádů, aby tam ten svůj s jeho pravidly obhájil v přítomnosti papeže Řehoře X. To se mu podařilo a papež opět schválil tento řád, který už měl údajně 16 klášterů. Petr, jako pokorný zakladatel, se v roce 1284 vzdal správy řádu, protože toužil po dokonalejší samotě. Ovšem i v odlehlých jeskyních ho prosebníci vyhledávali, načež se vrátil do původní poustevny na Murronské hoře. Ale zůstal tam jen 13 měsíců.

Po Mikuláši IV. se kardinálové nemohli dva roky a tři měsíce dohodnout na novém papeži. O ukončení volby se zasazoval sicilský král Karel se svým synem Karlem Martellem. Nakonec ostijský kardinál Latinus navrhl poustevníka Petra Murronského, považovaného za světce. Návrh byl odsouhlasen a potvrzen kardinálskými pečeti 5. července a biskupové s ním odešli z Perugia do poustevny k Petrovi. Okénkem na ně vyhlédla postem vyhublá a vousem zarostlá tvář téměř pětáosmdesátiletého poustevníka, kterého zvolili papežem. Hodnost po velkém zdráhání s

obavami přijal. Už do Aquily vjížděl staříčkový papež v poustevnickém rouchu sedě na oslu, kterého vedl král sicilský s titulárním králem uherským. V Aquile byl tento nový papež Celestin V. posvěcen a korunován 29. 8. 1294.

Mnoho věcí pak dělal na přání krále Karla, ať už to bylo svolání kardinálů do Neapole nebo pozdější volba 13-ti nových kardinálů, které si král přál. Celestin V. byl člověk prostý, pokorný, důvěřivý, který byl mužem Božím, ale nerozuměl světu. Dvorní život plný obřadnictví a prohnanych světáků, kteří plnili královský i papežský dvůr, to bylo něco, s čím poustevník Celestin V. nepočítal a neuměl se vypořádat. Rozdával plnými rukama a nechával se umluvit, i když se jednalo o různé výsady. V královské zahradě si z prken nechal sbít chatrč a uchyloval se do ní k rozjímání. Uvědomoval si své nedostatky, věk i potřeby úřadu a snad i to, že byl obklopen intrikami a oklamán těmi, kdo se rozhodli zneužít jeho prostotu. Pro svou nedostatečnou schopnost k řízení církevních záležitostí se rozhodl odejít z úřadu. Nejprve obnovil zákon Řehoře X. o konkláve při volbě papeže a to tak, že 9. den se mají kardinálové sejít na volebním místě a zůstat uzavřeni, dokud volba neskončí. Dál přidal výnos, že se papež smí vzdát svého úřadu. Pak oslovil svolané kardinály a oficiálně se zřekl své hodnosti, břemene i důstojnosti. Pak položil na zem tiaru, plášť, prsten a ostatní své odznaky a oblečen jen v rochetě předstoupil před kardinálská křesla. Bylo to 13. prosince téhož roku, ve kterém byl zvolen.

Když se lid o jeho rezignaci dozvěděl, byl zklamán a demonstroval. Nový papež Bonifác VIII. pak z obav před vzpourou lidu nedovolil Petru Celestinovi žít v poustevně, ale dal ho strážnit na hradě Fumon na východ od Říma. Celestin toto poslední trápení přijal s láskou a se slovy: „Chtěl jsem celou, tady ji mám.“ A v ní po 17-ti měsících zemřel ve věku 86 let. Papežem byl 5 měsíců a 8 dní. Prostý, pokorný poustevník zazářil na obloze církve a papežství, aby upozornil na potřebu pokory a kajícího v době rozmálosti a přepychu. Pohřben byl v basilice Panny Marie z Collemaggia v abruzkém městě L'Aquila. Svatořečen byl v roce 1313 v Avignonu papežem Klementem V., ten jeho tělo dal převést do kláštera jeho řádu v Kalmadiu u Akvily.

www.catholica.cz/Jan Chlumský

10 let od zvolení Benedikta XVI.

19. dubna 2005 po krátkém konkláve (ve čtvrtém skrutiniu) bylo známé jméno nástupce Jana Pavla II. Celkem logicky se jím stal dlouholetý blízký spolupracovník polského papeže Karola Wojtyły, německý kardinál Joseph Ratzinger. První papež 21. století si byl velice dobře vědom popularity svého předchůdce a zároveň rozmachu, který Církev za téměř tři desítky pontifikátu dnes svatého Jana Pavla II. dosáhla.

Plachý akademik, avšak s brilantním intelektem, volbou jména jasně naznačil, že chce pokračovat v zápase o duši světa, zejména pak Evropy. Poslední nositel stejného jména byl papežem během 1. světové války (1914 – 1922). A hlavně, prvním patronem Starého kontinentu je zakladatel nejstaršího mužského katolického řádu sv. Benedikt (470 – 543).

Ve věku 78 let započal téměř osmiletý pontifikát, který vešel do dějin zvláště díky jeho závěru. Mise Benedikta XVI. však nabízí mnohem více než umění odejít v správný čas. Právě dnes, když tolik lpíme na funkcích a výkonu, je tento krok podnětný až neúnosně. Profesor na Petrově stolci často vybízel k návratu používání rozumu. Jak pitoreskní, právě v době, která užívá tolik nejrůznějších plodů rozumu. Vzhledem k věku jezdil méně, než jsme byli zvyklí u jeho předchůdce. Avšak jezdil tam, kde křesťanství skomíralo, včetně České republiky. Když bylo začátkem roku 2009 známo, že Benedikt XVI. navštíví v září stejného roku Prahu, Brno a Starou Boleslav, ptal jsem se tehdejšího královéhradeckého biskupa Dominika Duky, proč starý papež jezdí do země, kde je křesťanství dlouhodobě na dně? Dnešní kardinál bez váhání odpověděl: „Právě proto!“

Mezi množstvím podnětných knih a dokumentů se vyjímá jeho papežská triologie Ježíš Nazaretský. Originálním příspěvkem na téma lásky je encyklika Deus caritas est. Rovněž titul z dávné doby, kdy ještě přednášel na německých univerzitách Úvod do křesťanství.

S médií to neuměl tak, jak to umí už jeho dnešní nástupce papež František. Příklad skromnosti, zvládnání nepopularity a hlavně umění přemýšlet jsou příspěvkem, který je načase začít vnímat.

P. Martin Lanži

Křesťanská pokora

není masochismem, ale následováním Ježíše

Samoučelné ponížení je masochismem, ale takové, které je snášeno v evangeliím duchu, připodobňuje Ježíši. Papež František o tom mluvil v homilii při ranní eucharistii v kapli Dómu sv. Marty a vyběděl křesťany, aby v sobě nikdy neživili pocity nenávisti, ale vyhledávali takové pocity a postoje, které se Bohu líbí, tedy lásku a dialog. Může člověk v obtížných situacích jednat Božím způsobem? Papež František odpovídá kladně. Je to jen otázka času, ve kterém se necháme proniknout Ježíšovým citěním. František to vysvětloval na příběhu, který podává čtení ze Skutků apoštolů (5,34-42). Apoštolové jsou postaveni před soud. Velerada jim klade za vinu, že hlásají evangelium, které učitelé Zákona nechťejí slyšet. Ve veleradě však zasedá jistý farizeus jménem Gamaliel, který poctivě nabádá k tomu, aby byli apoštolové propuštěni, a s odkazem na podobné případy z minulosti říká, že pochází-li učení apoštolů od lidí, samo se rozpadne, avšak pochází-li od Boha, nepodaří se jej zničit. Velerada jeho radu přijímá a – jak zdůraznil papež – „bere si

čas. Nesleduje pud nenávisti. Takovýto postup je správný a platný pro každého člověka.“

„Dát si čas. To nám prospívá. Když máme zlé myšlenky proti druhým, zlostné pocity, antipatii a nenávist, nenecháme je růst, zastavme se a vezměme si čas. Čas uvádí věci do harmonie a umožňuje vidět věci správně. Jestliže však reaguješ v návalu vzteku, zajisté budeš nespravedlivý. Budeš nespravedlivý. A uškodí to také tobě. Rada tedy zní: vzít si čas ve chvíli pokušení.“

Když v sobě živíme zášť – poznamenal dále František – nevyhnutelně vyjde najevo. Propukne v urážce či válce, a tato zlost proti druhým se staví proti Bohu, zatímco Bůh má druhé rád, miluje harmonii, dialog a společné putování. Také se mi to stává – řekl papež. Když se mi něco nelíbí, tak první pocit není od Boha, ale je vždycky zlostný. Zastavme se tedy a dejme prostor Duchu svatému, aby nás dovedl k tomu, co je správné, k pokoji. Jako apoštolové, kteří byli zbičováni a odcházeli z velerady s radostí, že směli trpět příkoří pro Ježíšovo jméno.

„Pýcha těch prvních tě popuzuje k zabití druhých, pokora a ponížení tě připodobňuje Ježíši. A na to my nemyslíme: Ve chvíli, kdy mnozí naši bratři a sestry snášejí mučednictví pro Ježíšovo jméno, ocitají se v tomto stavu a mají v této situaci

radost, že smějí snášet příkoří, včetně smrti pro Ježíšovo jméno. K útěku před pýchou těch prvních vede jenom jedna cesta, totiž otevřít srdce pokoře a k pokoře nelze nikdy dojít bez ponížení. To je něco, co je přirozeně nepochopitelné. Je to milost, o kterou máme prosit.“

Je to milost následování Krista – uzavírá František. Následování dosvědčované nejenom dnešními mučedníky, ale také mnoha muži a ženami, kteří snášejí každodenní pokoření a pro dobro svojí rodiny zavírají ústa, mlčí a trpí z lásky k Ježíši.

„Taková je svatost církve, radost, která poníží, nikoli však proto, že ponížení je krásné - to ne, to by byl masochismus – ale protože ponížením následuješ Ježíše. Máme tu tedy dva postoje: uzavřenost, která přivádí k nenávisti, hněvu a chuti zabít; a potom postoje otevřenosti Bohu cestou, na které ti Ježíš umožňuje snášet i silná pokoření s vnitřní radostí, protože máš jistotu, že jsi na Ježíšově cestě.“

Tak končil papež František ranní homilii v kapli Dómu sv. Marty v pátek 17. 4. 2015.

www.radiovaticana.cz

KOMPENDIUM KATECHISMU

Ctnosti

377. Co to je ctnost?

Je habituální a rozhodná dispozice (stálá ochota) konat dobro. „Cílem ctnostného života je stát se podobným Bohu“ (sv. Řehoř z Nisy). Existují lidské ctnosti a teologální.

378. Co to jsou lidské ctnosti?

Lidské ctnosti jsou habituální a trvalé dokonalosti inteligence a vůle, které řídí naše skutky, dávají do pořádku naše vášně a zaměřují naše chování ve shodě s rozumem a vírou. Získané a posílené skrze mravně dobré a opakované skutky, jsou očišťovány a vyvýšeny Boží milostí.

379. Které jsou hlavní lidské ctnosti?

Jsou to ctnosti, nazývané základní, jež slučují všechny ostatní a vytvářejí základy ctnostného života, tedy moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost.

380. Co to je moudrost?

Moudrost disponuje rozum, aby v každé situaci rozlišoval, co je našim opravdovým dobrem, a volil náležitě prostředky k jeho dosažení. Vede ostatní ctnosti tím, že jim dává pravidlo a míru.

381. Co to je spravedlnost?

Spravedlnost spočívá ve stálé a pevné vůli dávat druhým, co jim patří. Spravedlnost vůči Bohu je nazývána „ctnost zbožnosti“.

382. Co to je statečnost?

Statečnost zabezpečuje pevnost v obtížích a vytrvalost při hledání dobra tím, že dospěje až ke schopnosti eventuální oběti vlastního života pro spravedlivou věc.

383. Co to je mírnost?

Mírnost tlumí přitažlivost rozkoší, zajišťuje vládu vůle nad pudy a činí nás schopnými vyrovnanosti při užívání stvořených dober.

384. Co to jsou teologální ctnosti?

Jsou to ctnosti, jejichž počátkem, důvodem a předmětem je sám Bůh. Jsou vlity člověku s posvěcující milostí a činí jej schopným žít ve vztahu k (Nejsvětější) Trojici a tvoří základ, animují mravní jednání křesťana tím, že oživují všechny lidské ctnosti. Jsou zárukou působení Ducha svatého v mohutnostech lidské bytosti.

385. Které ctnosti jsou teologální?

Teologální ctnosti jsou víra, naděje a láska.

386. Co to je víra?

Víra je teologální ctnost, kterou věříme v Boha a věříme všemu, co nám zjevil a co církev předkládá k věření, protože Bůh je pravda sama. Vírou se člověk svobodně oddává Bohu. Proto se ten, kdo věří, snaží poznat a plnit Boží vůli, protože „víra se projevuje láskou“ (Gal 5,6).

387. Co to je naděje?

Naděje je teologální ctnost, již toužíme a s pevnou důvěrou očekáváme, že nám Bůh dá věčný život jako naše štěstí tím, že klademe svou důvěru do Kristových příslibů a opíráme se o milost Ducha svatého, abychom si jej zasloužili a vytrvali až do konce pozemského života.

388. Co to je láska?

Láska je teologální milost, kterou milujeme Boha nade všechno a svého bližního jako sebe samého z lásky k Bohu. Ježíš z ní dělá nové přikázání, plnost Zákona. Ona je „poutem dokonalosti“ (Kol 3,14), základem ostatních ctností, ona je ta, která oživuje, inspiruje a pořádá: bez ní „nejsem nic“ a „nic mi neprospěje“ (1 Kor 13,1-3).

389. Co to jsou dary Ducha svatého?

Dary Ducha svatého jsou trvalé dispozice, aby člověk ochotně následoval Boží vnuknutí. Je jich sedm: moudrost, rozum, rada, síla, vědění, zbožnost a bázeň Boží.

390. Jaké jsou plody Ducha svatého?

Plody Ducha svatého jsou dokonalosti utvářené v nás jako prvotiny věčné slávy. Tradice církve jich vypočítává dvanáct: láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, laskavost, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost, čistota (Gal 5,22-23 vulg.).

Apoštolát

v době (probíhající) apokalypsy

Děsivá situace, kdy se zdá, že nic nejde samo od sebe, je vskutku zarážející. Teprve pak může přece všechno začít znovu od Boha. Můžeme to pozorovat na šesti znameníh naší doby. Nenárokuje si úplnost. Doufám jen, že podám dostatečný nástin umožňující nahlédnout zvláštní fyziognomii dnešního misijního poslání či spíše jeho novou radikalitu: apoštolát na úrovni apokalypsy.

1. Konec pokrokářství

Velké politické utopie 20. století jsou mrtvé. Platí to pro komunismus stejně jako pro liberalismus. Byla stržena zeď. Zhroutily se trhy. Už nevěříme v neomezený růst slibovaného zítřka. K tomu se řadí teorie darwinismu, který nám našeptává, že lidská rasa je riskantním amatérstvím a může být nahrazena jiným druhem. Za těchto extrémních okolností se misijní poslání může pouze vrátit k podstatnému, ke své eschatologické dimenzi, k naději. Znamená to, že evangelizace má přednost před veškerou politizací a metafyzika před morálkou. Všeho je třeba se znovu chopit od základu. Tomáš Akvinský je v tomto bodě precizní: „Naděje vede člověka k tomu, aby ctil předpisy“ (ST II-II, q. 22, a. 1c). Člověk bez naděje nemá ani morálku. Jsou-li světské naděje zmařeny, může teologální naděje znovu otevřít budoucnost, poněvadž tato naděje nestojí na perspektivě zářných zítřků, ale chová v sobě víru ve Věčného.

2. Epocha technologií

Naše epocha, zejména v západních společnostech, není už ideologií, nýbrž, a to především, technologií. To je hlavní bod. Zřídka dnes potkáme militantního ateistu. Naproti tomu mnohem častěji potkáme stoupence buddhismu, protože buddhismus je především meditační technika a my jsme ve věku techniky. Co zůstalo z relativismu? Je namístě mluvit o nauce? Relativismus je spíše účinkem sdělovacích prostředků. Média potřebují podívanou a news. Aby byla nějaká po-

dívaná, je zapotřebí šokujících a rozporných sdělení. A pokud se týče samotných news, je zapotřebí, aby zpráva nebyla dobrou zprávou, a aby její novost neměla žádný existenciální dopad, nýbrž zanechala nás v postoji nezaujatého diváka, třeba rozhořčeného, ale pasivního, anebo zaujatého, ale zkaženého. Víra ve vtělení se neuskutečňuje jinak než vtělením. Je možné začít „kontaktem“ přes hypermediální síť, ale potom je zapotřebí, aby se kontakt stal spolu-dotykem (con-tactus), který bude součástí dotyku, poněvadž všechny svátosti předpokládají tuto dimenzi.

3. Kult emocí

Je zajímavé pozorovat, jak západní mládež může snadno přecházet od internetu k terorismu. Krach politických utopií a impérium technologie favorizují růst fundamentalismů. Tyto fundamentalismy jsou heroicko-religiózní verzí kultu emocí. Jsou to však také duchovní utilitarismy, které koncipují Boží království podle vzoru technické, vojenské či mediální nadřazenosti. Vzhledem k tomuto fenoménu musí misijní poslání mít „odvahu otevřít se šíři rozumu“ (řeceno spolu s Benediktem XVI.).

4. Svět digitalizace

Nynější svět je spíše než materialismem poznamenán odhmotněním či digitalizací. Aktuální úbytek smyslu se netýká ani tak duchovna. Jde spíše o úbytek smyslu pro materii, hmotu, které je dána v určité svojí formě, a kterou je třeba respektovat. Přešli jsme z paradigmatu kultury do paradigmatu inženýrství. Kultura, jejímž vzorem je zemědělství, provází expanzi a užívání určité formy, kterou dává příroda. Inženýrství naopak ukládá svoje plány přírodě, kterou redukuje na zásobu disponibilních materiálů a energií. Nyní je dar redukován na data. Využívá se databáze. Už se neusiluje o štědrost rozdává-

ní. Vzhledem k této ztrátě smyslu pro materii je třeba vrátit se k teologii probíhajícího stvoření, a tedy k moudrosti benediktinského ORA ET LABOR. Aby mládež hypnotizovaná virtuální realitou a atomismem znovu otevřela svého ducha, je zapotřebí, aby se potravinové produkty neobjevovaly magicky na pultech supermarketů a zeleň nerostla shůry. Slovo se stalo Tělem a stalo se tesařem. To není bonmot. Pokud se duchovní život popisuje pomocí obrazů pole, vinné révy či hořčičného zrnka, není to náhoda. Objevuje

se tak nebe a současně země, protože země je dílem nebe a jeho cestou. Otázka ekologie se proto stala rozhodujícím místem evangelizace. Ekologie kromě toho, že urguje, předpokládá kontemplaci přirozeně daného řádu, a je tedy v posledku výstupem ke Stvořiteli tohoto řádu.

5. Dividualismus

Už se nenacházíme ani tak v individualismu, nýbrž spíše v dividualismu, tj. přístup, kterým je člověk považován spíše za příslušníka určité skupiny než za jedince. Rodina je spíše než ideologií atakována technologií. Už se neschází u rodinného stolu, ale každý se stravuje ve dveřích ledničky a rychle se vrací ke svému monitoru. Rodiny jsou rozlučovány pod svou vlastní střechou a jedinec, který tak vzniká, je rovněž rozlučen, rozštěpen a rozdělen mezi různými otevřenými okny svého komputera, které brání vzpomínkám. Jedinec není štěpen na řadu prvků pouze ve své činnosti, nýbrž v samotném svém bytí. Jeví se už jen jako kombinace atomů, genů, neuronů, které můžeme konvertovat na bity a převést znovu na co chceme, abychom vyrobili nějakou novější verzi lidství 2.0. Jsme mnohem dále než v otroctví a proletariátu: horník se sám stává dolem, otrok se sám stává nalezištěm. Není už pouhým pracujícím tělem, které je světem vykořisťováno, nýbrž zpracovaným tělem, rozprodaným na náhradní součástky nebo zrekonstruovaným na účinného, lépe kalibrovaného a konkurence schopnějšího robota, zatímco techničtí mágové mu certifikátem stvrzují, že v tom spočívá jeho

emancipace. Aby bylo možno bojovat proti tomuto dividualismu, je nezbytné vrátit se ke slovům Pavla VI. v EVANGELII NUNTIANDI, že totiž naše doba potřebuje více svědky než učitele. Svědectví je projev života, celistvého, dějinného života, který je však rozložitelný na řadu neosobních informací či obecných funkcí. Nicméně, necháli se jedinec tak snadno štěpit, pak proto, že se předtím oddělil od svých dějin a své genealogie, stal se izolovaným subjektem bez příslušnosti a bez příjmení, spíše atomem než autonomním

individuem, a je tedy neschopen odolat sirénám trhu. Svědectví proto nesmí být pouze individuální. Musí být důkazem živého, útulného, zářivého společenství, nádvořím, které ústí do ulice, aby přitáhlo kolemjdoucí na velikonoční slavnost, ale musí umět také ze zástupu vystoupit, aby mu nabídlo usebranost adorace.

6. Svět dezinkarnace

Nakonec, mám-li shrnout jedním slovem všechna předcházející, náš svět je stále více světem dezinkarnace. Jsme v epoše IN VITRO VERITAS, ať už jde o vitro monitoru nebo zkumavky. Otec byl nahrazen. Matka je postupně nahrazována elektronickou matricí. Říká se, že dvě osoby téhož pohlaví dnes mohou mít děti stejně jako pár muže a ženy. A říká se, že mohou být lepší než muž a žena, poněvadž muž a žena se svěřují pro kreaci skrze riskantní temnotu objetí a těžkopádného těhotenství, zatímco dvojice osob téhož pohlaví je odpovědnější a etičtější, protože pověřuje inženýry, aby vyrobili jejich maličkého bez vady, se schváleným genetickým kódem a mnohem více adaptovaného na svět, který jej obklopuje. Více než kdy jindy platí, že se „drak postavil před ženu, která měla родit, aby pohltit její dítě, jakmile ho porodí“ (Zj 12,4). V našich laboratořích se spřádá skutečné antizvěstování. Tajemství života už nemá být přijímáno v temnotě ženského lůna, nýbrž vytvořeno transparentně ve zkumavce. Starý člověk se pokouší vyrobit nového, který převrátí všechny formulace Kréda, poněvadž tento nový člověk se narodí přede všemi otci, bude učiněn, a nikoli zrozen duchem inženýrů a bude dezinkarnován (odvtělen) od jakékoli matky, a stane se kyborgem... Nejvíce tedy duchovní misie spočívá ve znovuobjevení těla a – ve šlépějích Jana Pavla II. – také ve vysvětlení pravé „teologie pohlaví,“ i teologie ženy a mateřství. Právě mateřství je totiž nejvíce atakováno, a právě ženské pohlaví se svojí svébytnou schopností nést v sobě druhého a přijmout za něho bolest, je tou vlastní podobou apoštolátu v apokalypse (Mt 24,8; Mk 12,8; Řím 8,22; Zj 12,2).

7. Povolání k jednoduchosti

V zásadě jsme povoláni k jednoduchým věcem. Sklánějte se k věcem obyčejným, říká svatý Pavel (Řím 12,16). Nechci říci nic jiného. Nicméně, je vhodné po Teologické sumě upřesnit, že jednoduchost je prvním z božských atributů. A proto také tím, co je nejobtížnější. A taková je obtíž naší doby. Nejde už jenom o to, aby apoštolové dělali zázraky, nýbrž aby připomínali také to, co je nejvíce evidentní: že manželství patří jednomu muži a jedné ženě; že dítě se rodí z otce a matky, že krávy nejsou masožravé, že přirozená danost není konvenční konstrukce, anebo že bytí není nic. Připomínat tyto zřejmosti je obtížnější než věda, obtížnější než samotný zázrak. Poněvadž primární zřejmost není spektakulární jako zázrak, a nemůže být prokázána jako nějaký vě-

decký závěr. Řečeno s jistou nadsázkou, stojíme před vysvětlováním toho, že oheň pálí a voda je mokrá... Kristus nás v evangeliu upozorňuje: Tomu, kdo nic nemá, bude odňato i to, co má (Mt 25,29). Kdo odmítá milost, přijde o přirozenost. Kdo ignoruje Stvořitele, zapomene na stvoření. Kdo znevažuje neviditelné, nedokáže spatřit ani to, co vidí, protože hledá jinde a protože už nevěří, že i to přízemní, co mu bylo dáno užít, je velkorysým darem určeným k jeho povznesení. V této pro nás nanejvýš vážné chvíli musíme být mystiky, abychom rozpoznali to, co je samozřejmé. Chesterton popsal tento strhující misijní zápas v jedné ze svých knih těmito slovy: „Rozděláme ohně, abychom dosvědčili, že dvě a dvě jsou čtyři. Vytasíme meče, abychom dokázali, že listí je v létě zelené. Nežůstane nám tudíž než bránit nejnom neuvěřitelné ctnosti a moudra lidského života, ale ještě něco neuvěřitelnějšího, totiž tento nezměrný a nemožný vesmír, který máme přímo před očima. Budeme bojovat za viditelné divy, jako by byly neviditelné. Budeme se dívat na nemožnou zeleň a nebe s podivnou odvahou. Budeme mezi těmi, kteří viděli, a přece uvěřili“ (G. K. Chesterton, Heretikové). Právě toto se po nás dnes žádá. Poněvadž, v čem vlastně spočívá křesťanství? Pozorovat polní lilie (Mt 6,28), žít se prací svých rukou, zpívat píseň novou i starou se svojí manželkou jako plodnou révou, se svými dětmi kolem stolu (Žl 128,2–4), setrávat v učení lásky, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách (Sk 2,42) a další velmi prosté věci, jejichž ochrana si však vyžádá krev mučedníků.

Fabrice Hadjadj (*1971), francouzský katolický spisovatel a filozof, člen Papežské rady pro laiky (RC Monitor/29.03.2015, kráceno)

Požehnání rekonstruovanému klášteru

Ve středu 22. dubna

požehnal pražský arcibiskup a kardinál Dominik Duka nově opravenému broumovskému klášteru.

Dvouvikariátní přespávací setkání mládeže v Ruprechticích

15.-16. května

Začátek: 15. v 18:00

v kostele sv. Jakuba Většího

S sebou: Spacák a karimatku

Oblečení na ven

100,- příspěvek na jídlo

Dobrou náladu ;-)

Kamarády :-D

Přihlášky na: hanca.jezdikova@gmail.com

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

3. května

Otovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Ruprechtice	17:00 hod

10. května

Martínkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Vižňov	17:00 hod

17. května

Šonov, k. sv. Markéty	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Heřmánkovice	17:00 hod

24. května

Martínkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod*
Ruprechtice	17:00 hod

31. května

Božanov	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Verněřovice	17:00 hod

* Slavnost Prvního svatého přijímání

MŠE SV. V TÝDNU

Pondělí	-	-
Úterý	klášterní k.	18:00 hod
Středa	k. sv. Václava	18:00 hod
Čtvrtek	děkanství k.	07:15 hod
Pátek	děkanství k.	15:00 hod*
Sobota	hřbitovní k. PM	08:00 hod
	k. sv. Václava	17:00 hod**

Svatost smíření 20 min před každou mší sv.

+ sobota 23. 05. (před 1. sv. přijímáním), P+P, 09:00 – 10:30 hod (2 kněží).

* Pátek 1. 5. mše sv. v hřbitovním k. PM v 18:00 hod (+ májová pobožnost)

** V sobotu 9. 5. mše sv. jenom ráno (pěší pouť do Vambeřic)

Adorace: **středa, sv. Václav, 18:30 – 19:00 hod;**
pátek, P+P, 20:00 – 21:00 hod.

ROZVRH NÁBOŽENSTVÍ
V ŠK. R. 2014/2015

0. – 2. tř.: středa 14:45 – 15:45 hod,
fara Broumov (p. Helena Šikutová)

3. tř. (1. sv. přijímání):
středa 13:15 – 14:00,
ZŠ Meziměstí (P. Martin Lanži)

4. – 5. tř.: pátek 13:45 – 14:30 hod,
fara Broumov (P. Martin Lanži)

6. – 7. tř.: úterý 13:45 – 14:30 hod,
fara Broumov (P. Martin Lanži)

KVĚTNOVÉ AKCE

9. května **Pouť do Vambeřic**
(sraz v 9:00 od fary v Broumově)

15. – 16. května
setkání mládeže 2 vikariátů
(fara Ruprechtice)

17. května (18:00 hod)
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost

22. května
Ekumenická bohoslužba
v kostele DSV. (18:00 hod)

23. května
Svatost smíření
před 1. sv. přij. (9:00 – 10:30 hod, P+P)

Bohosl. pro motocyklisty
(11:00 hod, sv. Barbora, Otovice)

24. května
1. svaté přijímání (P+P, 10:00 hod)

24. května (18:00 hod)
Hvězda – májová pobožnost

29. května
Noc kostelů (více na plakátech ve městě)

31. května
**Malé Svatoňovice –
májová pobožnost** 17:00 hod
(cyklopouť, sraz pod farou 13:30 hod)

13. června
Farní den (Křínice, statek u Teinerů) !!!
změna termínu

NEDELNÍ MÁJOVÉ POBOŽNOSTI
BROUMOVSKÉ FARNOSTI 2015

3. května není (bude však 1. 5. v 18:00
hod v hřbitovním k. PM)

10. května Teplice n/M, k. Panny Marie
Pomocné, 18:00 hod

17. května Křínice – kaple PM (18:00hod)

24. května Hvězda (18:00 hod)

31. května Malé Svatoňovice
(17:00 hod), cyklopouť

Administrování farnosti Tep. nad Metují

Od 1. května 2015 budeme spolu s otcem Fran-tiškem, a v čase mimostudijním i s otcem Tomášem, spravovat sousední farnost v Teplicích nad Metují. Bohoslužebný harmonogram broumovské farnosti se tím nijak nenaruší. Na druhé straně přináší však jednu změnu, a to v případě třetí neděle v měsíci. Ranní mše sv. v 8:30 nebude už v Heřmánkovicích, ale v Šonově. Během letního období u sv. Markéty, od podzimu v kapli Panny Marie. V kostele Všech svatých v Heřmánkovicích bude tedy mše sv. v letním období od 17:00, v zimním od 16:00.

Do odpoledního programu bohoslužeb totiž přibude mše sv. ve Verněřovicích, a to poslední neděli v měsíci. Tím se dosáhne jakého pomyslného geografického sjednocení u tzv. východního okruhu (Otovice, Martínkovice, Šonov a Božanov) a u tzv. západního okruhu (Ruprechtice, Vižňov, Heřmánkovice, Verněřovice).

Nedelní mše sv. v Teplicích nad Metují zůstane v 8:30. K tomu bychom rádi střídali mše sv. ve Zdoňově a v Horním Adršpachu. Tam to chceme zkusit s časem 10:30.

Ať nám dobrý Pán pomáhá a do Teplic dle své vůle pošle nového kněze.

P. Martin Lanži

Brigáda během léta

Rád bych během léta zkusil s pomocí brigádníků z naší farnosti zpřístupnit kostely pro turisty. Návrh počítá se dvěma okruhy.

1) Městský okruh – kostel sv. Petra a Pavla, freska na faře a k. sv. Václava. V domluvené dny (např. středa a sobota) a v domluvenou hodinu (např. v 10 hod a ve 14 hod) se začne v kostele P+P.

2) 2 venkovské okruhy – 1. okruh: Božanov, Martínkovice, Otovice, Šonov. V domluvený den (např. úterý) a v domluvenou hodinu (např. v 10 hod) se začne v Božanově. 2. okruh: Heřmánkovice, Ruprechtice, Vižňov, Verněřovice. V domluvený den (např. čtvrtek) a v domluvenou hodinu (např. v 10 hod) se začne v Heřmánkovicích. Vstupné navrhuji 50,- Kč, přičemž 50% půjde farnosti a 50% danému průvodci. Zájemci se můžou hlásit okamžitě. Dle počtu zájemců můžeme skupinky variovat, či dokonce rozšiřovat.

P. Martin Lanži

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: farnost@broumovsko.cz, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.